

Arrest

nr. 176 753 van 24 oktober 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 18 juli 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. LEFEVERE loco advocaat M. VAN DER HASSELT en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 29 juli 2015 het Rijk binnenkwam, diende op 30 juli 2015 een asielaanvraag in. Op 16 maart 2016 werd verzoeker gehoord voor het Commissariaat-generaal. Op 30 juni 2016 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit de wijk Hamarweyne in de stad Mogadishu, provincie Banaadir. U hebt daar gewoond tot mei 2009 waarna u vertrokken bent naar Ethiopië omwille van de oorlog tussen Hizbul Islam, de Ethiopische troepen en de Islamitische

rechtbanken. In februari 2015 bent u teruggekeerd naar Hamarweyne in Mogadishu vanwege economische problemen. U hebt er samen met uw gezin bij uw vader gewoond tot uw vertrek uit Somalië op 10 juli 2015: zowel uw vader als uw echtgenote wonen nog in jullie huis in Mogadishu.

U verklaart te behoren tot de Banadiri, subclan Reer Hamar. U bent hierdoor gevlucht: u zegt dat de Reer Hamar geen vrijheid kennen en dat jullie niet kunnen werken of geen goed werk vinden.

Daarnaast verklaart u dat u een handelszaak had op de Hamarweyne markt waar u sesamolie maakte. Op een gegeven moment begin 2015 startten leden van de Habr Gidir clan ook een winkel op waar ze sesamolie verkochten. Ze hebben jullie benaderd en zeiden dat jullie maar één keer per week olie mochten maken in plaats van drie keer. Jullie hebben naar hen geluisterd tot ze jullie op een gegeven moment bedreigden met de dood indien jullie niet met jullie werk zouden stoppen. Nadien heeft de smokkelaar Ali Makino, uw vader gewaarschuwd dat u gevaar liep: hij bood hem aan om u naar een veilig land te brengen. U hebt zijn aanbod aanvaard en in ruil heeft hij de handelszaak overgenomen.

Verder haalt u aan bang te zijn voor Al Shabaab omdat ze u beschuldigd hebben van spionage: als ze erachter zouden komen dat iemand uit Ethiopië komt, vermoorden ze die persoon. Tenslotte vreest u ook door Al Shabaab gerekruteerd te worden.

Vanuit Mogadishu bent u op 10 juli 2015 met het vliegtuig naar Turkije vertrokken. Van daar nam u de boot naar Griekenland. U reisde verder met de auto en trein door Macedonië, Servië en Griekenland. U kwam aan in België op 29 juli 2015 en vroeg asiel aan op 30 juli 2015.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u verschillende documenten neer, waaronder uw Somalisch paspoort, uw Somalische identiteitskaart en uw verblijfsvergunning in Ethiopië, allemaal originelen. Daarnaast legt u een foto neer van een document afgeleverd door de Griekse autoriteiten en een kopie van de weigering van een toeristenvisum door de Italiaanse autoriteiten. Er is ook een kopie genomen van de postzak waarin al deze documenten naar u zijn opgestuurd.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier, dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

Ten eerste maakt u niet aannemelijk gediscrimineerd te zijn omwille van uw behoren tot de Reer Hamar clan.

Ten eerste zegt u dat u als Reer Hamar niet over straat kon lopen met deftige kleren omdat die werden afgenomen: verder in het gehoor spreekt u zichzelf echter tegen en blijkt dat uw kleren nooit werden afgepakt (CGVS gehoorverslag p 10, 22, 25). Ten tweede haalt u aan dat u een machine had die olie maakte, wat de reden voor uw vertrek uit Somalië is: de door u aangehaalde gebeurtenissen van 2015 met betrekking tot uw handelszaak, zijn echter niet geloofwaardig. Zo is het zeer onwaarschijnlijk dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken niet wist door welke clan u beweerdelijk verschillende keren bedreigd werd (zie vragenlijst van het Commissariaat bij de Dienst Vreemdelingenzaken en CGVS gehoorverslag p 23). Op een gegeven moment zou een zekere Ali Makino dan tegen uw vader gezegd hebben dat u gevaar loopt en dat hij u naar een veilig land zou brengen: initieel zegt u dat hij een smokkelaar is (CGVS gehoorverslag p 20 en 22), terwijl u later verklaart dat hij geen smokkelaar was, maar een jongen die voor jullie werkte (CGVS gehoorverslag p 24). Bovendien is uw persoonlijke angst voor de mannen die u bedreigd hebben zeer ongeloofwaardig, aangezien Ali Makino uit zichzelf, dus zonder dat u daar aanleiding toe gaf, u zou hebben aangeraden om te vertrekken (CGVS gehoorverslag p 30). Daarnaast blijven uw verklaringen omtrent wat u precies meegemaakt zou hebben, zeer vaag (CGVS gehoorverslag p 20). Zo kan u geen doorleefde verklaringen afleggen over wat de tegenover u geuite bedreigingen juist inhielden (CGVS gehoorverslag p 20 en 30).

U maakt dus niet aannemelijk dat u problemen zou gehad hebben door uw handelsactiviteiten, omwille van uw behoren tot de Reer Hamar clan. Hoe dan ook zegt u dat uw vader de oliemachine waar al de door u aangehaalde discriminatie om draait, verkocht heeft aan de smokkelaar, en dat uw vader nadien

hierdoor geen problemen meer heeft gekend (CGVS gehoorverslag p 22). U erkent dit maar zegt opnieuw dat u geen werk zal vinden als Reer Hamar (CGVS gehoorverslag p 22).

Wanneer u dan op verschillende manieren gevraagd wordt of u daarvoor nog gediscrimineerd werd, blijven uw verklaringen algemeen en beperkt tot het feit dat Reer Hamar meisjes worden verkracht. U persoonlijk werd niets aangedaan buiten het afpakken van uw kleren, iets waarover u zichzelf al heeft tegengesproken (zie hierboven) (CGVS gehoorverslag p 10 en 22).

Later in het gehoor voegt u plots nieuwe voorbeelden van discriminatie toe: vóór uw vertrek naar Ethiopië, zou er meerdere keren olie van u afgepakt zijn zonder te betalen, gepaard gaand met bedreigingen. Ook uw machine zou zijn kapotgeslagen (CGVS gehoorverslag p 25 en 27). U wordt er dan aan herinnerd dat het belangrijk is om de waarheid te spreken, samen met de vraag waarom u deze problemen voordien niet heeft aangehaald. U antwoordt dat dit niet gevraagd werd, terwijl dit wel degelijk gebeurd is (CGVS gehoorverslag p 27 en 10). Op het einde van het gehoor wordt u nog eens naar de concrete inhoud gevraagd van de bedreigingen, geuit bij het afpakken van de olie: u zegt dat ze u zouden doden, mocht u toch om geld vragen. U kent echter niemand die vermoord werd omwille van een dergelijke reden (CGVS gehoorverslag p 30-31). Bovendien vormden deze bedreigingen geen aanleiding voor u om uw land te verlaten: u bent gevlucht naar Ethiopië in 2009 omwille van de oorlog in Somalië, niet omwille van het feit dat u zichzelf niet kon onderhouden (CGVS gehoorverslag p 3).

Een andere vorm van discriminatie die u doorheen het gehoor plotsklaps aanhaalt, is dat u als Reer Hamar niet mag werken of dat u geen goed werk zou vinden (CGVS gehoorverslag p 20 en 24). Mocht u toch werk vinden, zouden ze zeggen dat u daarmee moest stoppen. Echter, vóór uw vertrek naar Ethiopië is er u nooit gevraagd om uw winkel te sluiten (CGVS gehoorverslag p 29-30). Daarnaast is uw vluchtrelaas, namelijk de uiteindelijke reden van uw vertrek uit Somalië, niet geloofwaardig (zie hierboven). U bent er ook zeker van dat u niet aan een job zou geraken omwille van uw clan: u hebt echter nooit naar een andere job gezocht, buiten het maken van olie (CGVS gehoorverslag p 26). U hebt nochtans uw volledige middelbaar afgemaakt en u spreekt Engels en Arabisch (CGVS gehoorverslag p 26, 29 en 11). Bovendien hebt u tijdens uw verblijf in Ethiopië gewerkt als privéleerkracht Engels, Somalisch en wiskunde (CGVS gehoorverslag p 6 en 11). U haalt zelfs de mogelijkheid aan dat u voor de overheid zou gaan werken (CGVS gehoorverslag p 22).

Om al de bovenstaande redenen maakt u de door u aangehaalde discriminatie niet aannemelijk. Het is ook zeer merkwaardig dat u deze algemene discriminatie of problemen niet aangehaald hebt op de Dienst Vreemdelingenzaken (zie vragenlijst van het Commissariaat bij de Dienst Vreemdelingenzaken). Bovendien stroken uw verklaringen over de discriminatie van de Reer Hamar niet met de informatie waarover het Commissariaat beschikt. Hieruit blijkt immers dat de Reer Hamar niet langer gediscrimineerd worden zoals tijdens de oorlog in de jaren '90. Zeker in Mogadishu, uw regio van herkomst, bezitten ze eigendommen en hebben ze verschillende belangrijke politieke posities ingenomen. Ook worden ze niet meer als ondergeschikt aanschouwd of gevisieerd door andere clans zoals voorheen (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier).

Ten tweede maakt u uw vrees voor Al Shabaab niet aannemelijk.

Zo zegt u eerst dat Al Shabaab u beschuldigd heeft van spionage, dat ze zeiden dat u Murtit was, een ongelovige, een spion voor Ethiopië: ze zouden niet kunnen aanhoren dat iemand uit Ethiopië is gekomen, ze zouden die vermoorden (CGVS gehoorverslag p 20-21). Geconfronteerd met het feit dat u deze vrees niet hebt aangehaald op de Dienst Vreemdelingenzaken, verklaart u dan weer dat ze u niet zouden vermoorden, dat u niet door Al Shabaab benaderd bent geweest en dat u aan niemand gezegd hebt dat u uit Ethiopië terugkwam (CGVS gehoorverslag p 21). U hebt daarenboven nog nooit gehoord van iemand die omwille van zijn terugkeer uit Ethiopië naar Somalië zou zijn vermoord. Wanneer u dan gevraagd wordt hoe de mensen er achter zouden komen dat u in Ethiopië hebt gewoond, zegt u dat niemand dat ooit heeft geweten, dat u altijd gezegd hebt uit Hargeisa teruggekeerd te zijn. Ze zouden er enkel achter kunnen komen, mocht u het zelf aan de mensen vertellen (CGVS gehoorverslag p 21). Bovendien, wanneer u op het einde van het gehoor wordt gevraagd om uw vrees bij terugkeer naar Somalië te herhalen, haalt u de bedreiging door Al Shabaab omwille van uw terugkeer uit Ethiopië niet aan (CGVS gehoorverslag p 29).

Noch op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch in uw vluchtrelaas op het Commissariaat haalt u een vrees aan voor rekrutering door Al Shabaab (zie vragenlijst van het Commissariaat bij de Dienst Vreemdelingenzaken en CGVS gehoorverslag p 20). Dan haalt u aan dat uw vader niet samen met u is

gevlucht. Gevraagd naar de reden waarom u moest vluchten en hij niet, antwoordt u dat u jong bent en dat Al Shabaab soms jongeren rekruteert (CGVS gehoorverslag p 23). Wanneer u vervolgens gevraagd wordt waarom Al Shabaab u zou rekruteren, zegt u dat ze jongeren komen ronselen in uw wijk. U haalt echter zelf aan dat er geen concrete aanwijzingen zijn dat ze u wilden rekruteren: ze zijn één keer jongeren komen ronselen wanneer u in Ethiopië was en bij uw terugkeer waren ze niet meer aanwezig (CGVS gehoorverslag p 28). Nadien past u echter opeens uw verklaringen aan en haalt u de vrees wel aan: u erkent echter opnieuw dat er geen concrete aanwijzingen zijn voor een eventuele persoonlijke rekrutering, u zegt bang te zijn van hen omdat ze mensen iets aan doen (CGVS gehoorverslag p 29).

Al de informatie waarop deze beslissing is gebaseerd, is toegevoegd aan het administratief dossier.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 19 februari 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van complexe terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of -instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 19 februari 2016) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te

voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of –instellingen, op de inlichtingendienst NISA, en op diplomatieke konvooien. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, meestal bomaanslagen en verder verschillende incidenten tussen veiligheidsdiensten.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijnvechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper TRibunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een “gewone burger” is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatie richtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinestations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Hij betoogt: *"Het CGVS oordeelt ten eerste dat verzoeker het niet aannemelijk maakt gediscrimineerd te zijn omwille van het behoren tot de Reer Hamar clan. Zo oordeelt het CGVS: (...). Verzoeker wil hierbij graag duidelijkheid scheppen over Ali Makino. Dit betreft wel degelijk iemand die voor hen werkte zoals ook aangehaald tijdens het gehoor bij het CGVS. Ali Makino is tevens de persoon die de reis van verzoeker naar België geregeld heeft, hij heeft de smokkelaar geregeld, vandaar dat de verwarring ontstaan kan zijn dat hij als smokkelaar werd gezien.*

Het CGVS oordeelt tevens: (...).

Verzoeker wil benadrukken dat hij meerdere keren bedreigd werd door mensen van de Habr Gigir clan. Verzoeker werd eerst verplicht om gratis olie mee te geven en vervolgens om de zaak te sluiten. Dit gebeurde telkens onder de vorm van doodsb bedreigingen. Voor het vertrek van verzoeker uit Somalië in juli 2015, waren ze zeker reeds vier keer langs geweest om hun dreigementen te uiten. Zo kwamen ze onder andere in april 1 keer langs, in de maand mei kwamen ze twee keer en in de eerste juli kwamen ze een laatste keer. Daarop heeft verzoeker beslist te vluchten.

Eerst werd de olie zomaar meegenomen en werd er gezegd dat ze gedood zouden worden indien ze geld zouden vragen. Ze dreigden er mee de machine kapot te maken of de oliefles stuk te slaan. Later werd er gedreigd dat ze moesten stoppen met hun zaak of dat ze gedood zouden worden. Bij hun derde bezoek had één van hen zelfs een wapen bij. Verzoeker heeft deze feiten tijdens zijn verklaringen bij het CGVS in detail weergegeven. Hij gaf op een correcte manier de concrete feiten weer.

De problemen waar verzoeker mee geconfronteerd werd, tonen aan hoe hij als lid van de Reer Hamar clan voortdurend geconfronteerd werd met discriminatie. Elke zaak die vanuit de Reer Hamar clan wordt opgestart, moet voor de andere clans liefst zo snel mogelijk sluiten. Verzoeker beschikt dan ook niet over de mogelijkheid om zomaar een andere zaak te starten, hij zou hierbij opnieuw met dezelfde problemen geconfronteerd worden.

Het CGVS oordeelt ten tweede dat verzoeker zijn vrees voor Al Shabaab niet aannemelijk maakt. Het CGVS oordeelt: (...). Het CGVS oordeelt dat verzoeker zijn vrees voor Al Shabaab niet aangehaald zou hebben op het moment dat hij zijn vluchtrelaas weergaf of op het einde van het gehoor bij de vraag naar wat hij vreest bij een terugkeer naar Somalië. Verzoeker heeft echter zowel tijdens zijn verklaringen over zijn vluchtrelaas als op het einde van het gehoor zijn vrees voor Al Shabaab aangehaald.

Zo verklaart verzoeker tijdens zijn vluchtrelaas (gehoor CGVS p.20):

"Zelfs toen ik terugkeerde van Ethiopië naar Somalië, ik werd beschuldigd van spionage, ze zeiden van deze jongen is Murtit, dus je komt niet vrij van Al Shabaab. Al Shabaab ze kunnen niet aanhoren dat een persoon uit Ethiopië is gekomen, ze maken je af."

Op het einde van het gehoor verwoordt verzoeker zijn vrees als volgt (gehoor CGVS p.29):

"Als ik terugkeer naar Somalië ben ik bang dat ik gerekruteerd word door Al Shabaab en ik ben bang van die meerderheidsclans die machtiger zijn dan ons. En als ik wil werken, kan ik niet werken."

Verzoeker heeft dus wel degelijk zijn vrees voor Al Shabaab duidelijk vermeld. Hij heeft op het einde van het gehoor een duidelijk overzicht van wat hij vreest bij een terugkeer. Als lid van de Reer Hamar clan, als jongeman die uit Ethiopië teruggekeerd is naar Somalië is de vrees van verzoeker heel terecht. Zo hoorde verzoeker reeds dat een man uit een nabij gelegen dorp vermoord werd nadat hij uit Ethiopië

terugkeerde. De vrees van verzoeker is dus wel degelijk gegrond. Uit de bestreden beslissing blijkt echter duidelijk dat het CGVS de beslissing steunt op argumenten die voortvloeien uit loutere veronderstellingen. Van een afdoende motivering is dan ook geen sprake. De artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het artikel 3 van het EVRM worden dan ook geschonden."

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij betoogt: *"Betreffende de veiligheidssituatie in Somalië stelt het CGVS het volgende in de bestreden beslissing: (...). Het UNHCR rapport is nochtans heel duidelijk: (...). Dat de situatie in Somalië moeilijk blijft, vinden we tevens terug in het World Report 2015 van Human Rights Watch betreffende Somalië: Begin 2016 verklaart Human Rights Watch nog het volgende: (...). Ook Amnesty International bevestigt dat de situatie in Somalië nog veel slachtoffers levert. "Civilians remained at risk of being directly targeted in attacks." Naast de algemene onveiligheidssituatie die niet gegarandeerd kan worden door de Somalische overheid, wordt de onveiligheid veroorzaakt door heel wat aanslagen, zo ook in Mogadishu. Zo werd er op 26 juni 2016 nog een terreuraanslag gepleegd op het Naso Hablod Hotel in Mogadishu. Drie weken eerder vond er reeds een aanslag plaats op het Ambassador Hotel. Aanslagen die trouwens sterk veroordeeld werden door de Verenigde Naties. Het CGVS geeft het volgende weer over de situatie in Mogadishu: (...). Er zijn dus zwaarwegende gronden om aan te nemen dat wanneer verzoeker terugkeert naar Somalië, hij een reëel en persoonlijk risico loopt op ernstige schade. Toch oordeelt het CGVS dat een terugkeer mogelijk is. De beslissing van het CGVS maakt dan ook een schending uit van artikel 48/4 Vreemdelingenwet."*

2.1.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.1.2. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging (of risico op ernstige schade) volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees (risico) reëel is. Deze vrees (of risico) dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees (risico) concreet aannemelijk te maken. De commissaris-generaal neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die hem werden aangereikt door de asielzoeker. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de asielzoeker (RvS 3 september 2004, nr. 134.545). De commissaris-generaal heeft vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat er wat hem betreft sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève (of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming). De commissaris-generaal beschikt over een bepaalde appreciatiemarge om te oordelen of de asielzoeker in kwestie gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

In casu oordeelde de commissaris-generaal dat verzoeker er niet in geslaagd is om een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken. Zo heeft verzoeker ten eerste niet aannemelijk gemaakt dat hij wordt gediscrimineerd omwille van het behoren tot de Reer Hamar clan en kan hij geen doorleefde verklaringen afleggen over wat de tegenover hem geuite bedreigingen juist inhielden. Ten tweede heeft verzoeker zijn vrees voor Al Shabaab niet aannemelijk gemaakt.

Waar verzoeker tracht een aantal motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, benadrukt de Raad vooreerst dat de motivering als geheel moet worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden, vaagheden, onwetendheden en onwaarschijnlijkheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan bovendien niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het Commissariaat-generaal moet niet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn (RvS, nr. 165.484 van 4 december 200).

2.1.3. Verzoeker stelt dat hij duidelijkheid wil scheppen over Ali Makino: hij betoogt dat Ali Makino wel degelijk iemand was die voor hen werkte en tevens de persoon is die de reis van verzoeker naar België geregeld heeft, hij heeft de smokkelaar geregeld, vandaar dat de verwarring ontstaan kan zijn dat hij als smokkelaar werd aangezien.

Uit het gehoor op het Commissariaat-generaal blijkt dat verzoeker initieel verklaart dat Ali Makino een smokkelaar is (CGVS gehoorverslag p 20 en 22), en later verklaarde dat hij geen smokkelaar was, maar een jongen die voor hun werkte en de smokkelaar heeft geregeld (CGVS gehoorverslag p 24). Verzoeker komt niet verder dan zijn eigen verklaringen te minimaliseren door te spreken van een verwarring. Nochtans blijkt uit het gehoorverslag dat er geen verwarring is geweest: op pagina 20 verklaart verzoeker, die dan de volledige vrijheid wordt gelaten om zijn asielrelaas uiteen te zetten, *"hij was een smokkelaar"*. Het is pas op pagina 24, en nadat hij er uitdrukkelijk op wordt gewezen, dat verzoeker verklaart dat Ali Makino geen smokkelaar was. Het betoog van verzoeker is niet van aard de vaststelling van de Commissaris-generaal dienaangaande te ontkrachten. Voorts heeft verzoeker geen inhoudelijke kritiek bij het volgend motief: *"Bovendien is uw persoonlijke angst voor de mannen die u bedreigd hebben zeer ongeloofwaardig, aangezien Ali Makino uit zichzelf, dus zonder dat u daar aanleiding toe gaf, u zou hebben aangeraden om te vertrekken (CGVS gehoorverslag p 30)"*.

De Raad stelt bovendien vast dat verzoeker volgend motief ongemoeid laat: *"Ten eerste zegt u dat u als Reer Hamar niet over straat kon lopen met deftige kleren omdat die werden afgenomen: verder in het gehoor spreekt u zichzelf echter tegen en blijkt dat uw kleren nooit werden afgepakt (CGVS gehoorverslag p 10, 22, 25)"*.

2.1.4. De commissaris-generaal stelt in vijf motieven vast dat verzoeker geen doorleefde verklaringen kan afleggen over wat de tegenover hem geuite bedreigingen juist inhielden en dat hij de aangehaalde discriminatie niet aannemelijk kan maken.

Verzoeker richt zijn kritiek enkel tegen het motief waarin de commissaris-generaal vaststelt *"Later in het gehoor voegt u plots nieuwe voorbeelden van discriminatie toe..."*

De commissaris-generaal stelt dat verzoeker geen doorleefde verklaringen heeft afgelegd over wat de tegenover hem geuite bedreigingen juist inhielden (CGVS gehoorverslag p 20 en 30). De commissaris-generaal motiveert: *"U maakt dus niet aannemelijk dat u problemen zou gehad hebben door uw handelsactiviteiten, omwille van uw behoren tot de Reer Hamar clan. Hoe dan ook zegt u dat uw vader de oliemachine waar al de door u aangehaalde discriminatie om draait, verkocht heeft aan de smokkelaar, en dat uw vader nadien hierdoor geen problemen meer heeft gekend (CGVS gehoorverslag p 22). U erkent dit maar zegt opnieuw dat u geen werk zal vinden als Reer Hamar (CGVS gehoorverslag p 22). Wanneer u dan op verschillende manieren gevraagd wordt of u daarvóór nog gediscrimineerd werd, blijven uw verklaringen algemeen en beperkt tot het feit dat Reer Hamar meisjes worden verkracht. U persoonlijk werd niets aangedaan buiten het afpakken van uw kleren, iets waarover u zichzelf al heeft tegengesproken (zie hierboven) (CGVS gehoorverslag p 10 en 22)."*

Ook de volgende motieven onderwerpt verzoeker niet aan een inhoudelijk kritiek: *"Een andere vorm van discriminatie die u doorheen het gehoor plotsklaps aanhaalt, is dat u als Reer Hamar niet mag werken of dat u geen goed werk zou vinden (CGVS gehoorverslag p 20 en 24). Mocht u toch werk vinden, zouden ze zeggen dat u daarmee moest stoppen. Echter, vóór uw vertrek naar Ethiopië is er u nooit gevraagd om uw winkel te sluiten (CGVS gehoorverslag p 29-30). Daarnaast is uw vluchtrelaas, namelijk de uiteindelijke reden van uw vertrek uit Somalië, niet geloofwaardig (zie hierboven). U bent er ook zeker van dat u niet aan een job zou geraken omwille van uw clan: u hebt echter nooit naar een andere job gezocht, buiten het maken van olie (CGVS gehoorverslag p 26). U hebt nochtans uw volledige middelbaar afgemaakt en u spreekt Engels en Arabisch (CGVS gehoorverslag p 26, 29 en 11).*

Bovendien hebt u tijdens uw verblijf in Ethiopië gewerkt als privéleerkracht Engels, Somalisch en wiskunde (CGVS gehoorverslag p 6 en 11). U haalt zelfs de mogelijkheid aan dat u voor de overheid zou gaan werken (CGVS gehoorverslag p 22). Om al de bovenstaande redenen maakt u de door u aangehaalde discriminatie niet aannemelijk. Het is ook zeer merkwaardig dat u deze algemene discriminatie of problemen niet aangehaald hebt op de Dienst Vreemdelingenzaken (zie vragenlijst van het Commissariaat bij de Dienst Vreemdelingenzaken). Bovendien stoken uw verklaringen over de discriminatie van de Reer Hamar niet met de informatie waarover het Commissariaat beschikt. Hieruit blijkt immers dat de Reer Hamar niet langer gediscrimineerd worden zoals tijdens de oorlog in de jaren '90. Zeker in Mogadishu, uw regio van herkomst, bezitten ze eigendommen en hebben ze verschillende belangrijke politieke posities ingenomen. Ook worden ze niet meer als ondergeschikt aanschouwd of geïsoleerd door andere clans zoals voorheen (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier)."

Verzoeker komt bovendien niet verder dan het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal. De Raad stelt vast dat de verklaring die verzoeker geeft niet van aard is om volgend motief te ontcrachten: *"Om al de bovenstaande redenen maakt u de door u aangehaalde discriminatie niet aannemelijk. Het is ook zeer merkwaardig dat u deze algemene discriminatie of problemen niet aangehaald hebt op de Dienst Vreemdelingenzaken (zie vragenlijst van het Commissariaat bij de Dienst Vreemdelingenzaken). Bovendien stoken uw verklaringen over de discriminatie van de Reer Hamar niet met de informatie waarover het Commissariaat beschikt. Hieruit blijkt immers dat de Reer Hamar niet langer gediscrimineerd worden zoals tijdens de oorlog in de jaren '90. Zeker in Mogadishu, uw regio van herkomst, bezitten ze eigendommen en hebben ze verschillende belangrijke politieke posities ingenomen. Ook worden ze niet meer als ondergeschikt aanschouwd of geïsoleerd door andere clans zoals voorheen (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier)."*

2.1.5. Aangaande de vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoeker zijn vrees voor Al Shabaab niet aannemelijk maakt, betoogt verzoeker dat hij zowel tijdens zijn verklaringen over zijn vluchtrelaas als op het einde van het gehoor zijn vrees voor Al Shabaab heeft aangehaald. Verzoeker citeert ter ondersteuning uit het verhoorverslag. Dit betoog is niet van aard om de vaststellingen, die steun vinden in het dossier, te ontcrachten: *"Zo zegt u eerst dat Al Shabaab u beschuldigd heeft van spionage, dat ze zeiden dat u Murtit was, een ongelovige, een spion voor Ethiopië: ze zouden niet kunnen aanhoren dat iemand uit Ethiopië is gekomen, ze zouden die vermoorden (CGVS gehoorverslag p 20-21). Geconfronteerd met het feit dat u deze vrees niet hebt aangehaald op de Dienst Vreemdelingenzaken, verklaart u dan weer dat ze u niet zouden vermoorden, dat u niet door Al Shabaab benaderd bent geweest en dat u aan niemand gezegd hebt dat u uit Ethiopië terugkwam (CGVS gehoorverslag p 21). U hebt daarenboven nog nooit gehoord van iemand die omwille van zijn terugkeer uit Ethiopië naar Somalië zou zijn vermoord. Wanneer u dan gevraagd wordt hoe de mensen er achter zouden komen dat u in Ethiopië hebt gewoond, zegt u dat niemand dat ooit heeft geweten, dat u altijd gezegd hebt uit Hargeisa teruggekeerd te zijn. Ze zouden er enkel achter kunnen komen, mocht u het zelf aan de mensen vertellen (CGVS gehoorverslag p 21). Bovendien, wanneer u op het einde van het gehoor wordt gevraagd om uw vrees bij terugkeer naar Somalië te herhalen, haalt u de bedreiging door Al Shabaab omwille van uw terugkeer uit Ethiopië niet aan (CGVS gehoorverslag p 29). Noch op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch in uw vluchtrelaas op het Commissariaat haalt u een vrees aan voor rekrutering door Al Shabaab (zie vragenlijst van het Commissariaat bij de Dienst Vreemdelingenzaken en CGVS gehoorverslag p 20). Dan haalt u aan dat uw vader niet samen met u is gevlucht. Gevraagd naar de reden waarom u moest vluchten en hij niet, antwoordt u dat u jong bent en dat Al Shabaab soms jongeren rekruteert (CGVS gehoorverslag p 23). Wanneer u vervolgens gevraagd wordt waarom Al Shabaab u zou rekruteren, zegt u dat ze jongeren komen ronselen in uw wijk. U haalt echter zelf aan dat er geen concrete aanwijzingen zijn dat ze u wilden rekruteren: ze zijn één keer jongeren komen ronselen wanneer u in Ethiopië was en bij uw terugkeer waren ze niet meer aanwezig (CGVS gehoorverslag p 28). Nadien past u echter opeens uw verklaringen aan en haalt u de vrees wel aan: u erkent echter opnieuw dat er geen concrete aanwijzingen zijn voor een eventuele persoonlijke rekrutering, u zegt bang te zijn van hen omdat ze mensen iets aan doen (CGVS gehoorverslag p 29)."*

2.1.6. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift weliswaar aantoont dat hij het niet eens is met de appreciatie door de commissaris-generaal, maar hij toont niet aan dat de commissaris-generaal zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door te oordelen dat verzoekers asielaanvraag ongegrond is. Verzoeker brengt geen afdoende argumenten aan die hier alsnog een ander licht op werpen, doch beperkt zich tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen alsook een post-factum verklaring en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal. Als dusdanig wordt er echter geen afbreuk gedaan aan de concrete

vaststellingen die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. De motivering van de bestreden beslissing blijft dan ook onverminderd gehandhaafd.

3.1. In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. De commissaris-generaal oordeelt op basis van de COI Focus "*Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu*" van 19 februari 2016 dat de veiligheidssituatie er nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op de vaststellingen van de bestreden beslissing en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia" van juni 2014 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 19 februari 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld.

Het UNHCR geeft in haar meest recente advies ("UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia" van mei 2016) aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden geviseerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van complexe terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of -instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemde documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoekers land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar hij afkomstig is. Gezien verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

De commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 19 februari 2016) blijkt dat de politieke en

militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of -instellingen, op de inlichtingendienst NISA, en op diplomatieke konvooien. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, meestal bomaanslagen en verder verschillende incidenten tussen veiligheidsdiensten.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatie richtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er een einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van internally displaced persons. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinestations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd.

3.3. Waar verzoeker citeert het UNHCR advies van mei 2016, het World Report 2015 van Human Rights Watch betreffende Somalië en het rapport van Amnesty International, wijst de Raad er op dat het UNHCR in haar meest recente advies aangeeft dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Het geweld in Mogadishu neemt er inderdaad enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of -instellingen, en anderzijds de vorm van

doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Nergens in het UNHCR advies wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. De COI Focus, die werd toegevoegd aan het administratief dossier, is gebaseerd op een veelheid aan bronnen. Er dient te worden vastgesteld dat, hoewel de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Wat het rapport van de UN Security Council betreft van 9 mei 2016, wijst de Raad er op dat hieruit ook blijkt dat de veiligheidsincidenten in Somalië doelgericht van aard zijn. Het Human Rights Watch-rapport van januari 2016 werd meegenomen bij het opstellen van de COI Focus van 19 februari 2016 aangaande de veiligheidssituatie in Mogadishu. Ook in het Ambtsbericht van de Nederlandse overheid van 31 maart 2016 werd vastgesteld dat de typologie van het geweld in Mogadishu voornamelijk doelgericht is.

Zoals hierboven aangegeven betwist de commissaris-generaal niet dat er in Mogadishu aanslagen (op 'high value targets' zoals AMISOM, de overheid en de VN), veiligheidsincidenten en doelgerichte moordaanslagen plaatsvinden. Ook de aangehaalde passages over incidenten van 1 juni 2015 bevestigen dat het voornamelijk om doelgericht geweld gaat: bij de aanslag op 1 juni 2016 op een hotel in Mogadishu waren twee parlementsleden in het hotel aanwezig en bij de aanslag op de bus op 30 juni 2016 werden volgens regeringsambtenaren de regeringstroepen (die de bus volgden) gevisieerd. Deze incidenten liggen in het patroon van geweld dat wordt beschreven in de motivering van de bestreden beslissing, namelijk enerzijds complexe aanslagen, die in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants en anderzijds doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen.

De loutere vaststelling dat er zich nieuwe (veiligheids)incidenten voordoen in een regio waarover op grond van de omstandige, veelvoudige, specifieke en nauwgezette informatie waarop de COI Focus gestoeld is, wordt geoordeeld dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, op zich niet aantoonbaar dat de feitelijke vaststellingen in deze COI Focus niet langer actueel of correct zouden zijn. Er dienen immers diverse objectieve elementen in ogenschouw te worden genomen om het reële risico zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, zoals het aantal burgers die slachtoffers zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van het geweld op het leven van burgers, etc.

3.4. De commissaris-generaal heeft wat betreft de beoordeling van de mogelijke toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus een redelijke appreciatiebevoegdheid. Gelet op bovenstaande vaststellingen besluit de Raad dat verzoeker in zijn verzoekschrift weliswaar aantoonbaar dat hij het niet eens is met de appreciatie door de commissaris-generaal, maar hij toont niet aan dat de commissaris-generaal zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door te oordelen dat er actueel in Mogadishu geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de geraadpleegde informatie onjuist zou zijn, noch slaagt hij erin de conclusies die de commissaris-generaal daaruit heeft getrokken te ontcrachten.

4. In casu maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig oktober tweeduizend zestien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC